

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
—
ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ.κ. Σ. Βουτυρά, Γ. Μοσχάκη, Γ. Ν. Χατζιδάκι Κ.Γ. Ζησιών και Γ.Μ. Δαμβέργη, διευθύνοντο.

ΑΙ ΑΛΗΘΕΙΣ ΑΝΑΓΚΑΙ

Υπάρχουσιν ἀληθεῖς ἀνάγκαι καὶ ψευδεῖς ἀνάγκαι τοῦ ἔθνους. Σιωπηραὶ αἱ μὲν χαίνουσιν ὡς βαθεῖαι πληγαὶ καὶ καθίστανται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ μᾶλλον δυσθεράπευτοι· θορυβοῦσιν αἱ ἄλλαι καὶ κηρύττουσιν διὰ μυρίων στομάτων τῆς θεραπείας αὐτῶν τὸ ἐπεῖγον. Καὶ σπεύδει ἡ ἐθνικὴ μεγαλοφροσύνη, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐθνικὴ ἐπιπολαιότης ἐπικούροι εἰς ταύτας, ἀλλὰ μύπες καὶ κωφαὶ πρὸς ἐκείνας.

Ὁ καταπίνων τὰ δάκρυά του ἀξιοπρεπῆς καὶ διακριτικὸς πτωχὸς καὶ ὁ διατυμπανίζων ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς ρύμας τὴν πενίαν του ἐπαίτης, θὰ ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἡ πρέπουσα προσωποποιήσις τῶν ἀληθῶν καὶ τῶν ψευδῶν ἀναγκῶν τοῦ ἔθνους. Ὁ ἀδίκως δὲ δαπανηθεὶς ὑπὲρ τῶν μὲν πακτωλός, πόσον θὰ ἦτο ἀληθῶς σωτήριος, ἂν τῶν γενναιοφρόνων ὁρμῶν προηγέτο ἡ ἐπισταμένη ἔρευνα καὶ ἡ βαθεῖα τῶν πραγμάτων ἐπισκόπησις.

Ἐνίστε, ὅταν ἴσως εἶναι ἀργά, ἐκρύννεται ὁ ἀπὸ πολλοῦ συγκρατούμενος πόνος καὶ περιέρεχεται εἰς κοινὴν θέαν μία τῶν ἀληθῶν τοῦ τόπου ἀναγκῶν.

Πόσον θλιβερὰ εἶναι τότε ἡ ἐντύπωσις, παρ' ἐκείνοις μάλιστα, οἵτινες μὴ κατανοήσαντες αὐτὴν ἐν καιρῷ, ἐδαπανήθησαν εἰς ἄσκοπα καὶ ἐπουσιώδη! Καὶ πόσον μάταιο φαίνεται αὐτοῖς τότε οἱ ἐκ ναστοχάρτου πύργοι, οἱ δι' ἀδρῶν δαπανῶν ἰδρυθέντες, ἀπέναντι καταρρεύσεως τινος καὶ μὴ ἐν καιρῷ ὑποστηρικθείσης πτέρυγος τοῦ ἐθνικοῦ οἰκοδομήματος!

Ἐξωραΐζουσι βεβαίως αἱ σπάνια καὶ περικαλλεῖς ὀπώρα καὶ οἱ περίτεχνοι καὶ ἀνθοκόσμητοι πλακοῦντες τὰς ἐν πᾶσι πλουσίας τραπέζας. Ὅποιαν οἰκτρὰν ὁμως θὰ ἐπαρουσίαζε διὰ τὸν ἀμφιτρύονα δόξαν, τράπεζα οὕτως ἐστρωμένη, ἀλλὰ καθυστεροῦσα ἐν τοῖς ἀπαιτήτοις, ἐν αὐτῷ ἀκόμη τῷ ἄρτῳ!

Καὶ παρ' ἡμῖν ἡ διακόσμησις τῆς τραπέζης ἐθεωρήθη ἀτυχῶς πρωτίστη, ἐπιβαλλομένη, ἐπείγουσα, αὐτόχρημα ἐθνικὴ ἀνάγκη. Καὶ δὲν ἐθεωρήθη τοιαύτη ἡ προμήθεια καὶ παροχὴ ἄρτου καθαροῦ καὶ θρεπτικοῦ, ὅπως ικανοποιηθῇ ἡ ἡλικὴ πείνα, πρὶν ἢ οἱ ὀφθαλμοὶ στραφῶσιν ἐκστατικοὶ πρὸς τοὺς περικαλλεῖς διακόσμους καὶ διερωτήσωσι πρὸς τίνα ἄραγε ἐτεχνουργήσαν οὗτοι σκοπόν, ἂν μὴ πρὸς ἐμπαιγμὸν καὶ χλεύην...

Ἀπαγε τῆς βλασφημίας! Δὲν κακίζομεν τοὺς φιλοτίμως προικίζοντας τὴν Ἑλλάδα δι' ἀγαθῶν, ἅτινα ἐθεώρησαν συντελεστικά εἰς τὴν αἴγλην καὶ τὴν εὐμερίαν αὐτῆς. Ἀπλῶς ἐνούμεν τὴν φωνὴν ἡμῶν εἰς τὴν τρεμοσβύουσαν παράκλησιν, ἣν συνεσταλμένοι ἀποτείνουσι πρὸς τοὺς μεγαλόφρονες υἱοὺς τῆς πατρίδος αἱ ἀληθεῖς, αἱ ἐπιβλητικαί, αἱ αἰμάσσουσαι αὐτῆς ἀνάγκαι.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακῇ δεκάτῃ ἔκτη.

ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ

(Λουκ. ιη' 10-14)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ Ἱερὸν ¹ προσεύξασθαι, ὁ εἰς Φαρισαῖος, ² καὶ ὁ ἕτερος Τελώνης. ³ Ὁ Φαρισαῖος, σταθεὶς πρὸς ἑαυτόν, ⁴ ταῦτα προσπύχeto· Ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι οὐκ εἰμι ὡς περ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ Τελώνης· νηστεύω δις τοῦ Σαββάτου, ⁵ ἀποδεκατῶ ⁶ πάντα ὅσα κτῶμαι· καὶ ὁ Τελώνης, μακρόθεν ἐστώς, οὐκ ἠθέληεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ⁷ ἀλλ' ἔκτυπεν εἰς τὸ στῆθος αὐτοῦ, λέγων· Ὁ Θεὸς ἰλάσθητί μοι ⁸ τῷ ἁμαρτωλῷ. Λέγω ὑμῖν· Κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος ⁹ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται· ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Σημειώσεις

1) Εἰς τὸ Ἱερὸν, ἥτοι εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος, ὅστις ἦτο ἐκτισμένος ἐπὶ τοῦ λόφου Ἀμορία ἐν Ἱεροσολύμοις. 2) Φαρισαῖοι, καλοῦνται οὕτω ἐκ τοῦ ἐβραϊκοῦ φάρας=χωρῶντες· διότι ἐχωρίζοντο, ἤθελον νὰ διακρίνωνται ἀπὸ τοὺς τελῶνας καὶ ἁμαρτωλοὺς, τοὺς ὁποίους καὶ περιεφρόνουν· ἦσαν ὑπερήφανοι, ἐνόμιζον ὅτι ἦσαν δίκαιοι καὶ ἄμεμπτοι, ἡ εὐσέβειά των ἦτο ὅλως ἐξωτερικὴ, ἐπραττον δὲ τὸ καλὸν πρὸς τὸ θεαθῆναι, πρὸς ἐπίδειξιν· διὰ τοῦτο συχνότατα ἤλεγχεν αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς ἀποκαλῶν ὑποκριτὰς καὶ ψευδοπροφῆτας, ἥτοι ψευδεῖς καὶ διεφθαρμένους διδασκάλους τοῦ λαοῦ. 3) Τελώνης, περὶ τελωνῶν ἴδε τὸ προηγούμενον φύλλον τῶν «Πατρῶν». 4) Πρὸς ἑαυτόν=καθ' ἑαυτόν, ἥτοι προσπύχeto καθ' ἑαυτόν. 5) Νηστεύω δις τοῦ Σαββάτου, ἥτοι δις τῆς ἐβδομάδος, δηλαδὴ Πέμπτην καὶ Δευτέραν· ἐκτὸς τῶν ὀρισμένων νηστειῶν, οἱ Φαρισαῖοι ἐνήστευον καὶ τὴν Δευτέραν καὶ Πέμπτην, διότι ἐλέγετο ὅτι τὴν μὲν Πέμπτην ὁ Μωϋσῆς ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, ὅπως λάβῃ τὸν νόμον, τὴν δὲ Δευτέραν κατέβη ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ ἔφερε τὸν νόμον. 6) Ἀποδεκατῶ=δίδω τὸ δέκατον ἀπὸ ὅλα ὅσα ἔχω. 7) Ἐπάραι=νὰ ὑψώσῃ. 8) Ἰλάσθητί μοι=συγχώρησόν μοι. 9) Κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος, ἥτοι ὁ Τελώνης ἐδικαιώθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἤκουσε τὴν προσευχὴν του καὶ τὸν συνεχώρησε, διότι ἐν ταπεινοφροσύνῃ ὡμολόγησε τὰ ἁμαρτήματά του, μετάνοησε· δὲν εἰσηκούσθη δὲ ἡ προσευχὴ τοῦ ὑπερήφανου Φαρισαίου.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἡ ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ

Διὰ τῆς προκειμένης ὥραιας παραβολῆς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἠθέλησε νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι διὰ νὰ εἶναι τις ἀληθῶς ἐνάρετος δὲν ἀρκεῖ νὰ φαίνεται δίκαιος καὶ εὐσεβής, ὡς εἶναι οἱ Φαρισαῖοι, ἀλλὰ καὶ νὰ εἶναι τῷ ὄντι τοιοῦτος. Δὲν ἀρκεῖ νὰ νηστεύῃ, νὰ ἐλεῖ πρὸς ἐπίδειξιν, νὰ προσευχῇ καὶ μηχανικῶς, ἀλλὰ καὶ νὰ ζῇ βίον ἄμεμπτον καὶ ἄγνόν, νὰ πράττῃ τὸ καλὸν ἐξ ἀγαθῆς διαθέσεως, νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν καθα-
θαράν. Καὶ εἶναι τοῦτο προορισμὸς ἐξοχος, ἀλλὰ καὶ πολὺ

δύσκολος. «Στην ή πύλη και τεθλιμμένη ή όδός ή άπάγουσα εις την ζωήν». Είμεθα άτελείς, και έν τη άτελεία ή μών δέν είναι δυνατόν ή νά άμαρτήσωμεν. Διά τούτο έχομεν ανάγκην της θείας βοηθείας, την βοήθειαν δέ ταύτην λαμβάνομεν, όταν συναισθανώμενοι τās έλλείψεις ήμών προσευχώμεθα πρός τόν Θεόν, λέγοντες ως ο Τελώνης: «Ο Θεός ίλάσθητί μοι τῷ άμαρτωλῷ» δέν μιμούμεθα δέ τόν υπερήφανον Φαρισαίον, όστις νομίζων τόν έαυτόν του τέλειον προσήχετο πρός τόν Θεόν λέγων, «Εύχαριστῶ σοι, Θεέ μου, ότι ούκ είμι ώσπερ οί λοιποί τῶν ανθρώπων»· αλλά διά τούτο ό μέν υπερήφανος Φαρισαίος δέν έδικαιώθη, ό Θεός δέν τόν συνεχώρησε, τούναντίον ό ταπεινός Τελώνης έδικαιώθη, και ό Θεός τόν συνεχώρησε. Και λέγει έν τέλει της παραβολής ο Χριστός, ότι «πᾶς ό υψών έαυτόν ταπεινωθήσεται, ό δέ ταπεινών έαυτόν υψωθήσεται» Μᾶς διδάσκει λοιπόν ο Σωτήρ ήμών έν τη παραβολή ταύτη ν' άποφύγωμεν την υπερηφάνειαν και ν' άγαπῶμεν την ταπεινοφροσύνην, διότι ή μέν υπερηφάνεια είναι κακόν όλέθριον, ή δέ ταπεινοφροσύνη είναι άρετή πολύτιμος.

Η υπερηφάνεια είναι κακόν όλέθριον. Ο υπερήφανος παραγνωρίζει την ανθρωπίνη φύσιν, ή οποία είναι άτελής. Η υπερηφάνεια προέρχεται εκ του εγωϊσμοῦ, είναι υπερβολική εκτίμησης του έαυτοῦ μας. Είναι πηγή παντός κακοῦ ή υπερηφάνεια. Έχει βαθυτάτην ψυχολογικήν έννοιαν, ότι ή πτώσις τῶν άγγέλων άποδίδεται εις την υπερηφάνειαν αὐτῶν· ότι ή πτώσις τῶν πρώτων ανθρώπων προήλθεν εκ του ότι έπεθύμησαν νά γίνωσιν ως Θεοί. Η υπερηφάνεια άπομακρύνει τόν άνθρωπον από του Θεοῦ, διότι ή πίστις εις Θεόν είναι τό συναίσθημα ότι εξαρτώμεθα εξ αὐτοῦ· άλλ' ό υπερήφανος δέν δύναται νά ἔχη τό συναίσθημα τούτο, άρα δέν δύναται νά πιστεύη ειλικρινῶς εις τόν Θεόν. Η υπερηφάνεια καταπνίγει την άγάπην. Διά τούτο ό υπερήφανος περιφρονεί τόν πλησίον αὐτοῦ, είναι αὐστηρός κριτής τῶν άλλων, φέρεται άγερῶχος και ύβριστικῶς πρός τούς κατωτέρους του, ζητεῖ διά παντός τρόπον νά εξισωθῇ πρός τούς ανωτέρους του, είναι σκληρός και άνάλγητος πρός τούς δυστυχεις. Δέν δύναται ό υπερήφανος νά διορθώσῃ τās έλλείψεις του· διότι δέν άναγνωρίζει ότι ἔχει έλλείψεις· έπιμένει εις αὐτάς, και τοιουτοτρόπως αὐξάνουν. Άλλά και εις άλλα κακὰ οδηγεί ή υπερηφάνεια. Ο υπερήφανος κυριεύεται από πάθος υπερβολικόν νά υπερέχῃ τῶν άλλων· ζητεῖ παντοῦ πρωτοκαθεδρίας και τιμάς· είναι μάταιος και επιδιώκει διά παντός τρόπον τούς επαίνους τῶν άλλων· καυχᾶται διά πλεονεκτήματα, τὰ όποια συνήθως δέν ἔχει· επιχειρεῖ ανώτερα τῶν δυνάμεών του· σπεύδει νά φαίνεται ανώτερος παρ' ό,τι είναι· έπιμένει εις τās ιδέας του, και όταν άκόμη βλέπῃ ότι είναι έσφαλμένα και έπιβλαβεῖς. Καυχᾶται δι' άγαθά, τὰ όποια δέν ἔχουν καθ' έαυτά καμίαν αξίαν, δι' όνόματα οικογενειακά, διά θέσεις κοινωνικάς και άλλα τοιαῦτα. Η φίλία είναι άγνωστος εις τόν υπερήφανον. Προσποιεῖται έξωτερικήν ευγένειαν, ή οποία μεταβάλλεται εις άληθῆ άγένειαν, όταν ό εγωϊσμός αὐτοῦ όπωσδήποτε προσβληθῇ. Ταράσσεται και άνησυχεῖ και όργίζεται, όταν νομίζῃ ότι δέν τιμᾶται άρκετά. Δέν δύναται νά υπομείνῃ θλίψεις και στενοχωρίας· άπελπίζεται εύκόλως· γίνεται δ' έν τέλει αντικείμενον μίσους και άποστροφῆς εις πάντας. Τοιοῦτος είναι ό υπερήφανος, τόν όποιον οί μέν άρχαῖοι παρίστανον μισητόν εις τούς θεούς, ή δέ άγία Γραφή λέγει περί αὐτοῦ: «Κύριος υπερηφάνους άντιτάσσειται». Πρέπει νά όμολογήσωμεν ότι ή υπερηφάνεια είναι δυστυχῶς πολύ συνήθης μεταξύ ήμῶν. Όλα κινδυνεύουσι νά λάθωσι τόν τύπον της έπιδείξεως. Η άνατροφή, ήτις είναι ή βάση του χαρακτήρος, φέρει εις τούς πλείστους την σφαγίδα της έπιδείξεως· υποθάλλει την άλαζονείαν, την υπερηφάνειαν και την ματαιότητα, παραμελεῖ δέ την καλλιέργειαν της ψυ-

χῆς και τόν έξευγενισμόν της καρδιάς. Πόσον διαφόρως θά έσκέπτοντο μάλιστα οί γονεῖς, άν ἔχον υπ' όψιν, πόσα όλέθρια κακὰ παρασκευάζουσιν εις τὰ τέκνα των και δι' αὐτῶν εις την κοινωνίαν, όταν την άνατροφήν αὐτῶν στηρίζωσιν επί της υπερηφάνειας και της ματαιότητος.

Όσο δέ ή υπερηφάνεια είναι κακόν όλέθριον, τόσῳ ή ταπεινοφροσύνη είναι άρετή πολύτιμος. Είναι άληθῶς άρετή θεία ή ταπεινοφροσύνη. Προέρχεται εκ του συναισθήματος ότι είμεθα άτελείς· όταν ειλικρινῶς εξετάζωμεν τὰ αισθήματα, τούς λόγους και τās πράξεις ήμῶν, θά πεισθῶμεν ότι δέν ἔχομεν άφορμὰς νά υπερηφανευώμεθα. Όστις γνωρίζει τόν έαυτόν του ταπεινῶνται. Η ταπεινοφροσύνη είναι πηγή παντός αγαθοῦ. Η πίστις εις τόν Θεόν στηρίζεται επί της ταπεινοφροσύνης· διότι ή πίστις εις τόν Θεόν συνίσταται εις τό συναίσθημα ότι εξ αὐτοῦ εξαρτώμεθα. Ο ταπεινός φέρει έν τη καρδίᾳ του την άγάπην· δέν περιφρονεῖ κανένα, δέν κρίνει αὐστηρῶς τούς άλλους, δέν φέρεται πρός αὐτούς άγερῶχος και ύβριστικῶς, πρὸς όλους είναι συμπαθής και όλους έπιθυμεῖ νά βοηθῇ, όταν ἔχωσι χρεῖαν βοηθείας. Ο ταπεινός αισθάνεται τὰ άμαρτήματα και τὰ έλαττώματα, τὰ όποια ως άνθρωπος είναι αδύνατον νά μή ἔχη, και ζητεῖ διά της ειλικρινοῦς μετανοίας νά τὰ επανορθώσῃ, και οὕτω σώζεται από τελείας διαφθορᾶς και προχωρεῖ όλονέν και πνευματικῶς και ήθικῶς. Ο ταπεινός δέν κυριεύεται από της ματαιότητος και της φιλοδοξίας· δέν κυχᾶται διά καταγωγήν και πλοῦτον και κοινωνικάς θέσεις· μόνον εγωϊσμόν ἔχει νά πράττῃ τό καλόν, άδιαφορῶν πρὸς τούς επαίνους τῶν άλλων, κλείων τούς οφθαλμούς πρὸς τās έλλείψεις του· πλησίον. Αποφεύγει τās έπιδείξεις· δέν ζητεῖ πρωτοκαθεδρίας και τιμάς. Δέν έπιμένει εις τās ιδέας αὐτοῦ, όταν πισθῇ ότι αὐταί δέν είναι ὀρθαί. Εκτιμᾷ την φίλιαν ὅς πολύτιμον αγαθόν· είναι τύπος αληθοῦς ευγένειας. Οὐδέποτε ταράσσεται, οὐδέποτε όργίζεται· υπομένει άγογγύστως τās θλίψεις και στενοχωρίας του βίου. Είναι άγαπητός εις πάντας. Οί μέγιστοι τῶν ανθρώπων ὑπῆρξαν ταπεινόφρονες· και εἶνε ή ταπεινοφροσύνη τό αληθές μεγαλεῖον· διότι στηρίζεται επί του γνῶσι σαυτόν. Ίδου διατί τό Εὐαγγέλιον μακαρίζει τούς ταπεινόφρονας, και θέτει την ταπεινοφροσύνην ως βάσιν τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν άρετῶν. Την ταπεινοφροσύνην πολλὰκις συνέστησεν ό Κύριος ήμῶν εις τούς μαθητάς αὐτοῦ και έν λόγοις και διά του παραδείγματος αὐτοῦ. Πρὸς τούτο έλαβε παιδίον και έστησεν έν τῷ μέσῳ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ και εἶπε πρὸς αὐτούς: «Όστις ταπεινωσῇ έαυτόν ως τό παιδίον τούτο, οὗτός έστιν ό μείζων έν τη βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.» Πρὸς τούτο εἶπεν άλλοτε πρὸς τούς μαθητάς αὐτοῦ: «Ός εἰάν θέλῃ έν υμῖν μέγας γενέσθαι, έστω υμῶν διάκονος, και ός εἰάν θέλῃ έν υμῖν είναι πρώτος, έστω υμῶν δούλος.» Πρὸς τούτο έν τῷ μυστικῷ δείπνῳ εἰνιψε τούς πόδας τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Πρὸς τούτο εἶπε: «Μάθετε άπ' έμοῦ, ότι πρῶός είμι και ταπεινός τη καρδίᾳ.» Πρὸς τούτο εἶπεν έν τέλει της προκειμένης παραβολῆς, ότι «ό ταπεινών έαυτόν υψωθήσεται».

Δυστυχῶς ή ώραία, ή κατ' έξοχὴν άρετή της ταπεινοφροσύνης, δέν εἶνε πλέον παρ' ήμῖν τό κύριον τῶν πολλῶν γνώρισμα. Η χριστιανή δέσποινα άποφύγει αὐτήν ως τι περιττόν. Η χριστιανική νεανίς δέν ἔχει αὐτήν ως τό ωραιότατον κόσμημα. Ο πλούσιος άπομακρύνει αὐτήν εκ τῶν μεγάρων αὐτοῦ. Ο σοφός έν τῷ εγωϊσμῷ αὐτοῦ άγνοεῖ αὐτήν, οὐδ' εύρίσκει άστυλόν υπό τήν στέγην αὐτῶν τῶν αντιπροσώπων του Χριστοῦ επί της γῆς. Άλλά μή λησμονῶμεν ότι είμεθα μαθηταί εκείνου, όστις έταπεινώσεν έαυτόν γεγόμενος ὑπῆκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ. Ενώπιον του Σωτῆρος όρεῖτομεν πάντες νά ταπεινωθῶμεν. Εκ του ιεροῦ ξύλου, επί του όποίου υψώθη ό τέλειος τύπος της ταπεινοφροσύνης, ἄς άντλήσω-

μεν δυνάμεις νά ενισχυθῶμεν έν τη κατ' έξοχὴν χριστιανική άρετῇ της ταπεινοφροσύνης, ήτις εἶνε ή πηγή παντός αγαθοῦ, ήτις οδηγεί εις τό αληθές μεγαλεῖον· «ὅτι ό ταπεινών έαυτόν υψωθήσεται».

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ

Διεγράψαμεν έν προηγουμένῳ φύλλῳ τὰ ὅρια, έν οἷς υπό τό πρόσχημα βουλγαρικῆς εξέγερσεως τὰ εκ Βουλγαρίας κατερχόμενα ληστρικά εἶφι έχουσι τό σύνθημα νά δηῶσι και νά έρημώσι την χώραν και ν' άποδεκατίζωσι τό ελληνικόν στοιχείον. Τὰ ὅρια ταῦτα αποτελοῦσι την κυρίαν δύναμιν του ελληνικοῦ ἔθνους, τούς συνεκτικούς κρίκους της συνεχοῦς και άδιαρρήκτου μέχρι τούδε εθνικῆς ενότητος του ελληνισμοῦ καθ' άπαν τό μήκος και τό πλάτος του Αιγαίου από του Ταινάρου άκρωτηρίου μέχρι του Θερμαϊκοῦ κόλπου και έκείθεν μέχρι του Έλλησπόντου και του Βοσπόρου. Τό ὅρος Γράμμος και ή Καστορία πρὸς δυσμὰς και ό ροῦς του Στρυμόνος μετά τῶν Σερρῶν πρὸς ανατολὰς αποτελοῦσι τούς φυσικούς και προαιωνίους προμαχῶνας του Έλληνισμοῦ, ή δέ καταστροφή τῶν προμαχῶνων πάντων και ή κατάληψις αὐτῶν υπό τῶν ἐπιδρομέων του Βορρᾶ, οἵτινες από 1400 ἤδη έτῶν εις τούτο κατατείνοντες άπεκρούσθησαν μέχρι τούδε υπό του Έλληνισμοῦ, δετις και υπό την δουλείαν εἶτι έτήρησεν άπασαν την δύναμιν της άμύνης κατὰ του βουλγαρισμοῦ, ή κατάληψις, λέγομεν, αὐτῶν υπό τῶν Σλαυοβουλγάρων ισοδυναμεῖ πρὸς πλήρη καταστροφήν του Έλληνικοῦ στοιχείου έν τη άνατολικῇ Εὐρώπῃ. Την δύναμιν ή μάλλον τό άπαραίτητον στοιχείον της υπάρξεως του Έλληνικοῦ ἔθνους άπαρτίζει μόνη ή συνέχεια αὐτοῦ, δι' ής από τριάκοντα αἰώνων διετήρησε τήν άνατολικήν Μεσόγειον άβυθον εις τούς εἰς Ἄνατολῶν και Βορρᾶ ἐπιδρομικούς ὄγκους καθ' ήν δέ ὥραν ό σλαυισμός ήθελεν επικαθῆσαι βαρέως διχοτομῶν την Έλληνικήν φυλήν εις δύο μικράς συστάδας άνευ φυσικῶν άμυντικῶν ὀρίων και σφηνούμενος μεταξύ αὐτῶν οὕτως ὥστε άμφοτέρα τὰ ἡμίση ταῦτα νά είναι έν πάσῃ στιγμῇ και πάσῃ ὥρᾳ ἐκχέριωτος αὐτοῦ λεία, τότε οὐ μόνον ή Έλληνική φυλή καὖτοι ἔχουσα λόγον υπάρξεως, οὐ μόνον αὐτό τό σήμερον καλούμενον βασίλειον της Ελλάδος δέν δύναται νά ἔχη άλλην πολιτικήν ὑπαρξιν ή την ὑπαρξιν άπλοῦ κυβερνείου ζῶντος και δρῶντος εφ' ὅσον και ως ήθελε δόξει τῷ σλαυισμῷ, αλλά και οί περιλάλητοι πορθμοί και τό Αιγαίον άποβαίνουσιν άπλαῖ σλαυικά λίκνα, δι' ὧν ήθελε καταστραφῇ τέλειον ή ισορροπία τῶν ευρωπαϊκῶν δυνάμεων έν τη Μεσογείῳ.

Εἰς τούτο άποσκοπεῖ ή συνθήκη του Αγίου Στεφάνου, ότε ἔθηκε τὰ ὅρια ταῦτα της Μεγάλης Βουλγαρίας έν Μακεδονίᾳ, ότε διά της από Βράνκας, διά του Καρα δάγ, του Καραδρίνα και του ὅρου Γράμμου γραμμῆς κατεβίβαζε την Βουλγαρίαν μέχρι της Καστορίας, όθεν θά εἰσποῖε της εις Ελλάδα εἰσόδου, διά της συμβοῆς του Μογλενίτσα και του Άζιου και της προεκτάσεως· μέχρι του Βεσίκ Τικὼλ και της μετά του Στρυμόνος εις την θάλασσαν άπολήξεως, καθίστη αὐτήν δέσποινα της δυτικῆς άκτῆς του κόλπου της Θεσσαλονίκης, μετέβαλλε την πόλιν ταύτην και την Χαλκιδικήν Χερσονήσον εις άπλὰς νήσους άνευ οὐδεμιᾶς ήπειρωτικῆς συναφείας μετά τῶν άλλων ελληνικῶν χωρῶν και διά της άλλης κατὰ την Θράκην ὁροθεσίας άνεδείκνυνε την Βουλγαρίαν επικυρίαρχον τῶν πορθμῶν και της Κωνσταντινουπόλεως.

Εἰς τούτο άποσκοπεῖ σήμερον και ή μετά πολλῆς διπλωματικῆς δεινότητος ὑπαγορευθεῖσα έκστρατεία τῶν εκ Σόφίας εξαπολυομένων ληστρικῶν ὁρδῶν ὅσον τουλάχιστον άφορᾷ εις την Μακεδονίαν. Τό σκοπούμενον αὐτῆς είναι τό ν' άπομονώσῃ τό μεταξύ Στρυμόνος και του ὅρου Γράμμου

μέρος της Μακεδονίας από της ὅλης χώρας, μεθ' ής άναποσπώτως συνδέεται και γεωγραφικῶς και ιστορικῶς και εθολογικῶς, και, ὡς ποτε διά της άποσπάσεως της βορειοδυτικῆς Θράκης κατῴρωσε διά της ισχυρᾶς προστασίας του μεγάλου ὁμοφύλου κράτους νά καταρτισθῇ αὐτόνομος επαρχία, ήτις μετά έπτὰ μόλις έτη κατελήφθη υπό της Βουλγαρίας, οὕτω και νῦν ἐπιζητεῖ νά καταρτισθῇ ή μεταξὺ Καραδᾶγ, Γράμμου και Καστορίας πρὸς δυσμὰς και Στρυμόνος πρὸς ανατολὰς χώρα εις αὐτόνομον επαρχίαν, έν ή διά της συνδεδασμένης ενεργείας ὁργανικοῦ κανονισμοῦ, συντασσομένου υπό την πίεσιν προστατίδος δυνάμεως και παρασκευάζοντος τό έδαφος εις την βουλγαρικήν ὑπεροχήν και εις την καθυπόταξιν τῶν δικαίων τῶν άλλων εθνότητων εις αὐτήν, ή Βουλγαρία θά κατακτήσῃται έντός ὀλίγιστων έτῶν τὰ διαγραφέντα αὐτῇ υπό της συνθήκης του Αγίου Στεφάνου έν Μακεδονίᾳ ὅρια.

Δέν είναι άκαιρον νά υπομνήσωμεν ὅ,τι περί τῶν άναποδράστων διά τε την Έλληνικήν φυλήν και διά την Εὐρώπην έν γένει άποτελεσμάτων μετά καταπληκτικῆς διορατικότητος ἔλεγεν εὐθὺς μετά την ὑπογραφὴν της συνθήκης του Αγίου Στεφάνου, τη 1 Ἀπριλίου 1878, ό μαρκήσιος Σαλισθευρῆ εἰς άφορμῆς της τοιαύτης ὁροθεσίας τῶν βουλγαρικῶν χωρῶν και μάλιστα έν Μακεδονίᾳ. «Τό γενικόν άποτέλεσμα, έγραφε, του μέρους τούτου της συνθήκης—του άφορῶντος εις τὰ ὅρια της Βουλγαρίας—έσται ή επαύξησης της ισχύος του ρωσικοῦ κράτους άνα τās χώρας και τās παραλίας, καθ' ἃς ὑπάρχει ελληνική πλειονοψηφία, ή δέ επαύξησης τοιαύτης ισχύος γενήσεται πρὸς ζημίαν οὐχί μόνον του ελληνικοῦ ἔθνους, αλλά και παντός κράτους ἔχοντος συμφέροντα πρὸς τὰ άνατολικά της Μεσογείου.

... Διατάξεις τοιαύτας αδύνατον βεβαίως νά ἴδωσιν ευχαρίστως οὔτε ή της Ελλάδος κυβέρνησις, οὐδ' αἱ δυνάμεις, αἱς σπουδαίως και κοινῶς ενδιαφέρουσιν άπαντα τὰ μέρη του Ὀθωμανικοῦ κράτους».

Και ἐπεξηγῶν ταῦτα έν τῷ βερολινεῖ συνεδρίῳ τη 5/17 Ιουνίου ἔλεγε τὰ αξιωματικῶς ταῦτα, άπερ ῥητῶς μέν υπό τῶν αντιπροσώπων της Αὐстроουγγαρίας και της Ἰταλίας, σιωπηρῶς δέ και υπό τῶν λοιπῶν άποδεκτὰ γενόμενα άποτελοῦσιν άδιαμφισβήτητον τίτλον διά τό Έλληνικόν βασίλειον, ὅς αἱς πρόκειται περί της τύχης τῶν έν ταῖς ελληνικαῖς επαρχίαις της Τουρκίας λαῶν.

«Δέν άγνοεῖ τό συνέδριον ότι ἐπ' εσχάτων διεσπάσαν οί φιλικοί δεσμοί, οἱ συνενδύοντες άλλοτε τούς Έλληνας και σλαύους ὑπηκόους της Πύλης. . . Τό ζητημά έστι μείζων ή άπλή τις διαφωνία περί του εκκλησιαστικοῦ συστήματος. Οἱ Έλληνες φοβούνται, και ἄλλόγως, την ὑποταγήν της Εκκλησίας, την κατάρτησιν της γλώσσης και την προτιούσαν άπορρόφησην και εξάλειψιν της φυλῆς αὐτῶν, εἰάν ποτε εις ὑπεροχον περιέλθωσι θέσιν οἱ αντίπαλοι αὐτῶν. Τὰ σημεῖα ταῦτα εἰσι εις αὐτούς ζωτικώτατον συμφέροντος, και ή τύχη αὐτῶν εξήρτηται εκ του τύπου, ὃν θά δώσῃ τό συνέδριον εις τās καθορισθησόμενας διατάξεις διά την προστασίαν τῶν Χριστιανῶν και διά την εξασφάλισιν της ήσυχίας εις τās επαρχίας της ευρωπαϊκῆς Τουρκίας».

Ἐπειδὴ δέ, προσετίθη, οἱ μέν Σλαῦοι ὑπερασπιστὴν ἔχουσιν έν τοῖς ευρωπαϊκοῖς διαβουλίαις αὐτῶν και στρατιωτικῶν λαῶν, ὁμιέμονα και ὁμόθρησκον αὐτοῖς οἱ δ' Έλληνες τούναντίον οὐδέν ὁμόφυλον ἔθνος ἔχουσιν έν αὐτοῖς αντιπρόσωπον, άναγκαῖον εἰσφέρει νά παρεδρεύῃ τό Έλληνικόν βασίλειον κατὰ πάσας τās συνεδριάσεις, καθ' ἃς πρόκειται περί συζήτησεως ζητημάτων συνδεομένων πρὸς τὰ συμφέροντα της Έλληνικῆς φυλῆς. Τούτου ἕνεκα προέτεινεν ὅπως τὰς έν τῷ γαλλικῷ κειμένῳ λέξεις «επαρχίαι ὅμοιοι τῷ Έλληνικῷ βασίλειῳ» αντικαταστήσωσιν αἱ λέξεις «Ελληνικαῖς επαρχίαις». Ἐρωτηθεὶς δέ παρὰ του κόμητος

Ἀνδράσιν ποία διαφορά ὑφίσταται μεταξύ τῶν δύο φράσεων ἑμαρκήσιος Σαλισβουρή καθορίζει αὐτὴν ὥδε: «Ἐν τῷ γαλλικῷ σχεδίῳ ἐννοοῦνται μόνον ἡ Ἠπειρος καὶ ἡ Θεσσαλία, ἡ δὲ τροποποίησις τῆς Α. Ε. ἐπιτρέπει τοῦναντίον νὰ περιληφθῶσιν ἐν τῇ συζητήσει, καθ' ἣν παραστήνεται οἱ τῆς Ἑλλάδος ἀντιπρόσωποι, καὶ αἱ ἐπαρχίαι Μακεδονία, Θράκη καὶ Κρήτη».

Καὶ τότε μὲν ἡ πρότασις τοῦ μαρκησίου Σαλισβουρή, ἥτις ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Αὐστρουγγαρίας καὶ τῆς Ἰταλίας ἀνεβλήθη, καθόσον τὸ συνέδριον οὐδεμίαν ἔλαβεν ὀριστικὴν ἀπόφασιν περὶ ὀριστικῆς ὁργανώσεως τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν τῆς Τουρκίας καὶ ἰδίᾳ τῶν Ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν, περὶ ὧν ὠρίσθη ἀπλῶς τὸ γενικὸν ἐκεῖνο 23 ἄρθρον τῆς βερολινεῖς συνθήκης· ἀλλ' ἀνεγνωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ εἰσαγαγόντος τὸ γαλλικὸν σχέδιον κ. Δεπρέζ ὅτι τὸ σχέδιον τοῦτο συνεπάγεται δύο ὑποθέσεις, τὴν περὶ τῶν ὁμόρων ἐπαρχιῶν συζήτησιν, ἐν ἣ, κατὰ τὴν γαλλικὴν πρότασιν, ἡ παρουσία τοῦ Ἑλλήνου ἀντιπροσώπου κρίνεται ἀναγκαία ὑπὸ τοῦ συνεδρίου, καὶ τὰς περὶ τῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν συζητήσεις, ἐν αἷς ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος θὰ ἐπερωτᾶται ὅταν ὑπάρξῃ λόγος, ὅταν πρόκειται, ὅλας δὴ, νὰ κριθῇ ἡ τύχη τῶν ἐπαρχιῶν τούτων, ὡς σήμερον τῆς Μακεδονίας.

Τὰ ἀναμφήριστα ταῦτα δίκαια τῆς Ἑλλάδος δὲν θὰ παρίδῃ βεβαίως Ἑλλήν πρῶθυπουργός, ὅστις ἔσχε τὴν τιμὴν καὶ τὴν τύχην νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν ἐν τῷ βερολινεῖ συνεδρίῳ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Διαλέξεις τῆς Ἑταιρείας

Περὶ τὰ τέλη τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Φεβρουαρίου ἄρχονται αἱ διαλέξεις τῆς Ἑταιρείας ἐν ἡμέραις καὶ ὥραις ἐγκαίρως γνωστοποιηθησομέναις. Ἐν ἐνὶ τῶν ἐπομένων φύλλων θέλομεν δημοσιεύσει πλῆρες πρόγραμμα αὐτῶν.

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

Ἐπιβαλλομένων μεταβολῶν τινων ἐν ταῖς γινομέναις ἤδη ἀποστολαῖς τῶν «Πατρίων» πρὸς ἐξοικονόμησιν πολλῶν καὶ δικαίων αἰτήσεων ἐκ τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, παρακαλοῦνται οἱ λαμβάνοντες πρὸς διανομὴν φακέλους, νὰ δηλώσωσιν ἡμῖν ἐγκαίρως πόσα φύλλα τοῖς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα, ἐπὶ πλέον ἢ ἐπὶ ἔλαττον, ὅπως ἀναλόγως κανονίσωμεν τὰς ἀποστολάς τοῦ προσεχοῦς ἀρχομένου Β' ἔτους. Αἱ δηλώσεις θὰ γίνωνται δεκταὶ μέχρι τέλους Φεβρουαρίου.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀνλοποιεῖ

Ὅτι τίθῃσι κατ' αὐτὰς εἰς κυκλοφορίαν τραπεζικὰ γραμμάτια τῶν δραχμῶν δέκα (10) νέας ἐκδόσεως καὶ νέου τύπου, μῆκους 15 περίπου ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου καὶ πλάτους 8 ἑκατοστῶν.

Τὰ νέα ταῦτα τραπεζικὰ γραμμάτια διακρίνονται ἐκ τῶν ἐξῆς κυριωτέρων γνωρισμάτων:

Π. Ε. ΚΕΛΑΪΔΗΣ

(Καλλιτέχνης χαρακτικῆς)
Σφραγίδες, Μονογράμματα,
Μετάλλια, Νομισματοδόσημα,
Μικρογραφικαὶ παραστάσεις,
Ἀνάγλυφα καὶ ἔκτυπα,
ἐπὶ χρυσοῦ, ἀργύρου, χαλκοῦ
καὶ χαλυβός.

Ὁδὸς Βουλῆς

Ἐξεδόθησαν

Γ. Ν. ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

ΑΚΑΔΗΜΕΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ, ΛΑΤΙΝΙΚΗ

ΚΑΙ ἸΝΔΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΟΜ. Α'. Δρ. 8.

Ἐπὶ τῆς προσόδου

Φέρουσι πρὸς τὰ ἄνω ἐν πλαισίῳ σχήματος τόξου διὰ κεφαλαίων μελανῶν γραμμάτων τὰς λέξεις «Ἐθνικὴ Τράπεζα», ἀμέσως δὲ κάτωθεν πρὸς συμπλήρωσιν διὰ τῶν αὐτῶν στοιχείων τὰς λέξεις «τῆς Ἑλλάδος». Ὑπὸ ταύτας ἐν ὑπομελανῷ πλαισίῳ, σχήματος ταινίας, ἀποτυπῶνται διὰ λευκῶν κεφαλαίων στοιχείων αἱ λέξεις «Δραχμαὶ Δέκα», ἀμέσως δὲ ὑπ' αὐτάς διὰ μικροτέρων μελανῶν στοιχείων αἱ λέξεις «πληρωτέα ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει» καὶ ὑπὸ ταύτας πάλιν δι' ὀλίγῳ μικροτέρων μελανῶν στοιχείων ἡ χρονολογία τῆς ἐκδόσεως τοῦ γραμματίου.

Ὑπὸ τὴν χρονολογίαν φέρονται ἀριστερᾷ ἡ ὑπογραφή τοῦ Ταμίου τῆς Τραπεζῆς, ἐν τῷ μέσῳ ἡ τοῦ Διοικητοῦ καὶ δεξιᾷ ἡ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου, τεθειμέναι αἱ μὲν τοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ Ταμίου διὰ σφραγιστῆρος· ἡ δὲ τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου ἰδιοχείρως.

Εἰς τὸ κάτω μέρος τοῦ γραμματίου καὶ ἐντὸς πλαισίου κυανοῦ ἀναγινώσκονται αἱ λέξεις «Ἀπαγορεύεται νὰ κόπτονται εἰς δύο Νόμος ΒΥΕΑ» διὰ μελανῶν κεφαλαίων στοιχείων.

Ἐκατέρωθεν τοῦ γραμματίου καὶ εἰς τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ ἀποτυπῶνται ἐν πλαισίῳ κυκλικῶς ἀριστερᾷ μὲν ἡ εἰκὼν τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Τραπεζῆς Γεωργίου Σταύρου, περιβαλλομένη ὑπὸ ταινίας ποικιλομένης ἐκ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ἀριθμοῦ 10, δεξιᾷ δὲ τὸ Βασιλικὸν στέμμα.

Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας φέρεται ἐν θυρεοῖς διὰ μεγάλων λευκῶν στοιχείων ὁ ἀριθμὸς 10, ὅστις φέρεται ἐπίσης ὀλίγῳ κάτωθεν τοῦ κέντρου τῆς προσόδου δι' ἱκανῶς μεγάλων στοιχείων.

Ἡ ὅλη πρόσοψις εἶναι χρώματος πρασίνου καὶ κυανοῦ.

Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως

Ἀνωθεν μὲν ἐν πλαισίῳ τοξοειδεῖ βαθέος κυανοῦ χρώματος ἀναγινώσκονται αἱ λέξεις «Banque Nationale de Grèce», ὑπὸ ταύτας δὲ καὶ ἐν τῷ κέντρῳ ἀκριβῶς ἐντὸς πλαισίου ὠσειδοῦς, διακοσμουμένου ἐκ τῆς ἐπαναλήψεως διὰ λευκῶν στοιχείων τοῦ ἀριθμοῦ 10, εἰκονίζεται ὁ Ἑρμῆς καθήμενος καὶ προσπαθὼν νὰ προσδέτῃ ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς τὰ πτερωτὰ σάνδαλά του. Ἐκατέρωθεν τῆς εἰκόνος ταύτης καὶ ἐν πλαισίῳ πεποικιλμένοι διὰ δαντελλοειδῶν κοσμημάτων φέρεται διὰ λευκῶν στοιχείων ὁ ἀριθμὸς 10, ὑπὸ τούτων ἀναγινώσκονται αἱ λέξεις «Francs».

Ὁλόκληρος ἡ ὀπισθία ὄψις εἶναι χρώματος βαθέος κυανοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰανουαρίου 1903

Ὁ Διοικητὴς
Στ. Στρέϊτ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀνλοποιεῖ

Κατ' ἀπόφασιν τοῦ γενικοῦ συμβουλίου, συγκαλεῖται τὴν 14 Φεβρουαρίου 1903, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 3 μ.μ. ἐν τῷ Καταστήματι τῆς Τραπεζῆς ἡ ἐτήσια τακτικὴ συνέλευσις τῶν μετόχων εἰς ἣν παρακαλοῦνται νὰ παρευρεθῶσιν οἱ κατὰ τὸ ἄρθρον 47 τοῦ καταστατικοῦ δικαιοῦμενοι νὰ μετέσχωσιν αὐτῆς κ.κ. μέτοχοι καὶ οἱ εἰδικοί τούτων ἀντιπρόσωποι.

Οἱ κάτοχοι ἀνωνύμων μετοχῶν, θέλοντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν τακτικὴν ταύτην συνέλευσιν, δεῖλουσι κατὰ τὸ ἐδάφιον α' τοῦ ἁρθροῦ 51 τοῦ καταστατικοῦ δεκαπέντε ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συνεδριάσεων νὰ καταθέσωσιν ἐπὶ ἀποδείξει τοὺς τίτλους αὐτῶν, ἐντὸς μὲν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Τράπεζαν κατ' εὐθεΐαν ἢ εἰς τὰ ὑποκαταστήματα αὐτῆς.

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῇ Wiener Bank Verein.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῷ κ. Α. Ζαρλίφῃ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Ἰανουαρίου 1903

Ὁ Διοικητὴς
Στ. Στρέϊτ

ΕΙΔΙΚΗ ΚΑΙΝΙΚΗ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Δάρυγγος, φάρυγγος, ρινός, ὠτων

ΕΜΜ. Α. ΚΥΤΑΡΙΟΛΟΥ

Ἱατροῦ

Ἰφψηγητοῦ τῆς λαρυγγολογίας, ὠτολογίας καὶ ὠτολογίας ἐν τῷ Ἑθν. Πανεπιστημίῳ.

27 Ὁδ. Πανεπιστημίου

9-11 4-5 1)2